

DECA U MIGRANTSKOJ KRIZI

Veče je hladno i tiho. Podseća me na noć kada sam morao sve da napustim: roditelje, kuću, psa, prvu ljubav... Sanjao sam krupne uvojke plave devojčice, kada me je majka probudila: „Odlaze! Komšije odlaze sa sledećom grupom, ideš sa njima! U selu nema sigurnog mesta, razumeš li?! Pre dva dana sam gledala kako ti šamaraju brata, seku mu prste, kako mu krv lije niz obraze. Niko nije smeo da mu priđe da pomogne, a samo je hteo da sačuva čast svoje porodice.. Gledala sam to i nisam mogla ništa da učinim. Stajala sam mirno, a duša mi se kidala. Ne mogu podneti da se to i tebi dogodi. Moraš pobeći! Moraš naći lepši život. Skloni se od rata i zla, sine! Ne mogu poći sa tobom. Ne mogu ostaviti tvog oca. Nepokretan je. Ko će se brinuti o njemu? Moraš ići sam. Gde god da odeš znaj da te volimo. Kada budeš sam, bez ikoga svog, seti se nas. Seti se da te neko iz daljine čuva i uvek misli na tebe. Negde, neko te voli.“

Tako sam krenuo na ovaj put. Prošlo je već mesec dana od tada. Već četiri nedelje slušam kuknjavu i plač žena, iznemogle uzdahe muškaraca. Mnogi se kaju. Pričaju kako, da su bili svesni šta ih čeka, ne bi ni krenuli na ovaj beskrajno dugačak put, pun poniženja, muke, gladi.. Gledam propale živote i borbu za opstankom. Mislim da mi najteže padaju uništena detinjstva. Gledam decu, svoje vršnjake, bačene na vetrometinu, šibaju ih zavist, oholost, prepreke. Tako mladi, borimo se za opstanak. U trenutku smo ostali lišeni slobode, sreće, bezbrižnosti i svih čari koje detinjstvo pruža. Borimo se sa problemima koji su jači od nas.

Ležim. Trava me grebe, insekti ujedaju. Posekao sam se negde. Peče me rana. Nemam ni zavoj ni melem da je zalečim. Nije me briga. Ona najmanje boli. Fali mi dom. Fali mi kuća. Nema mekog jastuka na koji bih spustio glavu. Nema mirisa sveže oprane posteljine. On mi najviše nedostaje. Hoću li ga ikada ponovo osetiti? Sasvim je moguće da neću. Majčin glas više neću čuti, sa tim sam se pomirio. Viđam je često, u snove mi dolazi. Savetuje me i bodri. Kada bih bar mogao da je zagrlim, samo još jednom. Nismo se ni pozdravili čestito. Rastanak sa njom neću nikada zaboraviti.

Osećam bol u grudima, čudan bol, nalik ubodu noža, pomešan sa jezom. Obuzima me. Dešava mi se ovo svaki put kada mislim o kući. Možda je ovo ono što zovu kidanjem duše. Ne verujem da ona može da se pokida. Mora biti večna, mora sve izdržati.

Želim da napišem pismo. Stavicu ga u flašu i pustiti da plovi rekom. Ne, zakopaću ga! Neko će ga naći jednog dana. Svoje ime neću napisati jer nije ni bitno. Ja sam samo čovek, jedan od mnogih, koji je bio primoran da napusti sve što je voleo. Samo sin koji je svaku noć slušao plač majke i bolne uzdahe oca. Samo dečak koji je gledao smrt svoga brata i bio potpuno nemoćan da je spreči. Samo jedan od onih koji su mučeni nepravdom. Jedan od onih koji su bili primorani da trpe, umru ili kukavički pobegnu u nadi za spasom i normalnim životom. Ne čak ni u nadi za srećom, jer nje više nema. Posle viđenog užasa, ona je nešto veoma apstraktno i daleko. I, na kraju, ja sam još samo dete. Obično dete, ni po čemu posebno, isto kao i sva ostala koja su svoje selo, svoj nekadašnji raj iz detinjstva, videla u ruševinama. Taj svoj raj, u potpuno drugom svetlu. Ne u svetlu, u mraku, uprljan krvlju. Samo neko ko je gledao silovanja dragih osoba, klanje ljudi kao da su živina, umestvo cveća delove ljudskog tela. Iz tog razloga neću napisati ime. Ono nije bitno. Opisacu kako izgleda rat, nepravda, migrantski život, kako duša može da boli. Napisaću nešto. Moram napisati nešto što će naterati ljude da misle, vole, nešto što će ih naučiti

saosećanju.

Želim da im viknem :“ Ljudi, vidite li?! Bilo ko od vas sutra može biti na mom mestu. Bilo ko od vas za trenutak može izgubiti sve. Niste ni svesni šta imate i koliko to ne cenite, ni kako ne pokazujete znake ljudskosti. Podsećate me na životinje koje pokušavaju da rastrgaju jedna drugu zbog hrane. Ako imate razum, zašto ga ne pokazujete? Ako ste pametniji od životinja žednih krvi i moći, zašto se ponašate isto kao i one? Tužno je to. Ne, vi ništa ne shvatate. Ja sam samo dete, a znam mnogo više nego vi. Osećam više nego vi, volim i patim više. Ja sam čovek mnogo više nego vi. Čudno je to kako je čoveku potrebna nesreća da bi shvatio da je ono što je sve vreme imao u rukama jedino što mu je potrebno da bi bio srećan. Zašto je tako glup, zašto ne razmišlja? Zašto prvo mora da izgubi nešto da bi video šta je imao?”

Sam ne mogu ništa promeniti, ja sam samo dečak. Nisam gigant Atlas, pa da sam mogu da držim nebeski svod. Ali kada bismo se svi udružili, nešto bismo možda i postigli. Zadržali bismo taj nebeski svod, to zlo, zavist, želju za moći. Možda bismo ga čak i odgurnuli daleko od naše planete. Boriću se da to ostvarimo. Napisaću sada ovo pismo. Jednom, kada ga neko pronade, nadam se da će ovaj svet biti drugačije mesto. Da će moje pismo izgledati sasvim čudno i nerealno, a rat predstavljati nešto veoma daleko od stvarnosti.

„Kreći! Dolaze! Ostavi stvari, trči samo, trči !“, čuju se uzvici, ljudi gaze preko mene. Svi trče u nepoznatom pravcu. Ustajem, tražim majčin lančić, moju amajliju. Nema ga. Tu je, negde u travi. Moram ga ostaviti, nemam vremena da ga nađem. Trčim za ostalima. Zaostajem. Ubrzavam, ali upadam u ogromnu baru punu mulja. Zakačio sam se za neku travu, ne mogu da se oslobodim.

„Pomozite mi! Zaglavio sam se! Ovamo! Tetka! Čiča! Hej, pomozite mi!“, vičem. Niko ne obraća pažnju. Pokušavam da se izvučem, hvata me grč i ne mogu da osetim dno pod nogama. Davim se. Pritisak me guši. Nema nikoga da mi pomogne. Pa gde su sada svi nestali? Gde je žena kojoj sam dao svoju zemičku da nahrani ćerku? Gde je čovek kome sam pomagao da ukrade petla? Zar mi niko neće pomoći? Gutam prljavu vodu. Zašto svi misle samo na sebe? Gde je empatija među nama istima? Gde je hrabrost? U mislima mi je slika doma, brata, oca, majke, psa. Sećam se kada sam našao tog psa i doneo ga kući, mahao je repićem i lizao nas sve.

Osećam jak stisak na vratu. Ogromna šaka me povlači gore. Da li je to neprijateljska ruka? Ne znam. U meni je nada. To je neko ko će mi pomoći. To je čovek koji će me izvući. Jedan od onih koji znaju za saosećanje i ljudskost, jedan od onih koji će mi pomoći da promenim svet.

Jovana Medan

Gimnazija "Svetozar Marković", razred 4.1